

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. P.**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupeného advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. OAM-80/LE-BA02-BA04-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 14. 5. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně vyhodnotil charakter změn v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, k nimž došlo od poslední žádosti o mezinárodní ochranu a nesprávně nepřistoupil k meritornímu přezkumu žádosti. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 se Nejvyšší správní soud zabýval požadavky kladenými na rozhodnutí žalovaného. Žalobce poukázal zejména na to, že je povinností správního orgánu zjišťovat, zda (že) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce považuje vypořádání provedené žalovaným za nepřipustné, když se jedná o vypořádání otázek eventuálního udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 Azs 199/2014-35. Žalobce dále zdůraznil, že žalovaný vycházel z informace OAMP MVČR ze dne 14. 9. 2018 s Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 5. 2018; s ohledem na dataci těchto zpráv tyto mohly být podkladem pro vyhodnocení situace na Ukrajině v době podání druhé žádosti či později v době soudního přezkumu, ale nikoliv pro srovnání situace na Ukrajině od listopadu roku 2018, jak uvedl žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že žalobce ve své opakované žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. Žalovaný přitom posoudil situace ve vlasti žalobce; napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 1. 2. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany; jako důvod uvedl, že jej chtěli vzít do zóny ATO, v roce 2016 byl předvolán na vojenské cvičení, protože absolvoval základní vojenskou službu, na jaře 2017 obdržel předvolání, aby se dostavil na vojenskou správu, pak bude zaslán do zóny ATO. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 4. 2018 žalobci nebyl azyl udělen. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 8. 2. 2019 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 10. 2. 2019 podal žalobce opětovně žádost o mezinárodní ochranu; jako důvod uvedl vojenský stav na Ukrajině, měl obavy, že jej povolají do armády, kdyby to odmítl, byl by vystaven trestnímu stíhání.
5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o

Informaci OAMP: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018 a Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018.

6. Dne 3. 4. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce uvedl, že se nechce seznámit s obsahem podkladů; uvedl pouze, že chce vyčkat, až se stabilizuje situace na Ukrajině, po druhém kole prezidentských voleb. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
7. Následně dne 7. 5. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Správní orgán zjistil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, provedl tedy srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit na Ukrajinu, tj. obavu z povolání do armády. Těmito důvody se již žalovaný zabýval v předchozím správním řízení. Žádné nové skutečnosti, které by bylo nutno posuzovat meritorně, žalobce již neuvedl. K situaci v zemi původu žalovaný uvedl, že od doby posledního posuzování žádosti žalobce, tedy od dubna roku

2018, resp. listopadu 2018 (v době posuzování soudem), nedošlo na Ukrajině ke změnám v bezpečnostní a politické situaci, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ani, že by žalobce mohl být vystaven nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, ani že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Krajský soud předně připomíná, že v projednávané věci přezkouvává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho nepřipustnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkouvává tedy, zda žalobcem uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní.
11. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96).

Platí přitom, že „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“, a dále „institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

12. V žalobcem zmiňovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, dospěl uvedený soud k závěru, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).
13. Žalobní námitky nesměřují do posouzení důvodů uvedených žalobcem, když je nadto zcela zřejmé, že žalobce skutečně uvádí v opakované žádosti obsahově identické důvody pro udělení azylu. Námitky žalobce směřují pouze do toho, zda žalovaný splnil povinnost uloženou mu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy posouzení existence takových nových skutečností, které by svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V zásadě tedy v projednávané věci směřují námitky do posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině, neboť žalobce sám žádné nové

skutečnosti neuvedl a novou skutečností by tedy mohla být pouze změna v bezpečnostní situaci v době od původní žádosti žalobce. V této souvislosti lze připomenout, že bezpečnostní situaci na Ukrajině se zabýval i Nejvyšší správní soud opakovaně, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz usnesení č. j. 7 Azs 265/2014-17). Ve vztahu hodnocení bezpečnostní situace správním orgánem Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, že „v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“ Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele nedošlo a zejména v Kyjevské oblasti, kde žalobce naposledy žil, lze situaci považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do vlasti. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů,

a (4) transparentní a dohledatelné.“ Na rozdíl od žalovaného krajský soud nespatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ke změně bezpečnostní situace na Ukrajině nedošlo (mj.) od listopadu 2018. Je sice pravdou, že žalovaný vycházel primárně z informací OAMP MVČR z 14. 9. 2018, nicméně, ani žalobce sám netvrdí, že by od listopadu 2018 došlo k nějaké zásadní (ve vztahu k žalobci negativní) změně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. Naopak, z běžných veřejně přístupných informačních zdrojů, které jsou přístupné účastníkům, i soudu, je známo, že z prezidentských voleb na Ukrajině vzešel jako vítěz prezident Volodymyr Zelenskyj a že od jeho nástupu do funkce dochází k postupné stabilizaci situace a snahy o brzké politické ukončení vojenského konfliktu. Nelze tedy vytýkat žalovanému, pokud ve svém rozhodnutí (např. první odstavec na str. 4) vychází ze skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti, či které jsou veřejně dostupné.

14. Za situace, kdy žalobce uvedl toliko okolnosti, které uvedl již v prvním řízení o mezinárodní ochranu a jiné skutečnosti neuvedl a současně v mezidobě nedošlo k takové změně bezpečnostních poměrů na Ukrajině, které by odůvodňovaly meritorní posouzení žádosti žalobce, lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. září 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce